

TOKAT

Tokat'ta XVI-XVIII. yüzyıllar arasında inşa edilen hanların pek çoğu zamanımıza intikal etmemiştir. Günümüze ulaşabilenler arasında en iyi durumda olanlardan biri Voyvoda Hanı'dır. 1626-1632 yılları arasına tarihlenen yapı iki katlıdır. Ortasında yapının genel plan kuruluşuna bağlı şekilde düzgün olmayan dikdörtgen bir avlusu vardır ve avlu alt katta iki yönden, üst katta ise dört yönden revaklarla çevrilmiştir. Yapıya doğu cephesindeki anıtsal kapıdan girilir. Giriş koridoru üzerindeki ikinci kat mekânı kubbeli olup doğu yönünde cepheden dışa taşarak konsollar üstüne oturtulmuştur. Yapının güney ve batı cepheleri sağır duvarlar halinde düzenlenirken yola bakan doğu cephesiyle kuzey cephesinde dükkânlar yer almıştır. Sağlam şekilde bugüne kadar gelebilen hanlardan bir diğeri Gazioğlu Hanı'dır. Voyvoda Hanı'nın güneybatısında yer alan yapı iki katlıdır ve giriş açıklığının kuzey cephesi boyunca dükkânlar sıralanır. Diğer cepheleri başka yapılarla kuşatılmış olan hanın dikdörtgen avlusu ahşap konstrüksiyonlu bir revak sistemiyle dört yönden çevrilmiştir. Yakın zamana kadar yazmacılar tarafından kullanılan yapı günümüzde tamamen boşaltılmıştır ve harap vaziyettedir. Tokat'ta Osmanlı dönemi imar faaliyetleri mevlevîhâne (bk. TOKAT MEVLEVÎHÂNESİ), sivil konut yapıları (meselâ

bk. LATİFOĞLU KONAĞI) ve saat kulesi gibi örneklerle son dönemlere kadar devam etmiştir. Özellikle saat kulesi belirli bir döneme özgü oluşu ve anıtsal mimarisiyle önemli bir örnektir. 1901 yılında II. Abdülhamid'in 25. saltanat yılında inşa edilen muvakkithâne kare kaide üzerinde sekizgen gövdeye sahiptir.

BİBLİYOGRAFYA :

Evliya Çelebi, *Seyahatnâme*, V, 54-66; İsmail Hakkı Uzunçarşılı, *Kitâbeler*, İstanbul 1345/1927, I, 1-57; A. Gabriel, *Monuments turcs d'Anatolie*, Paris 1934, II, 75-109; Nazmi Sevgen, *Anadolu Kaleleri*, Ankara 1959, s. 314-318; Feridun Akozan, "Türk Hanları ve Kervansarayları", *Türk Sanatı Tarihi Araştırma ve İncelemeleri*, İstanbul 1963, I, 133-167; Metin Sözen, "Anadolu'da Eyvan Tipi Türbeler", *Anadolu Sanatı Araştırmaları*, İstanbul 1968, I, 195; a.mlf., *Anadolu Medreseleri*, İstanbul 1970, s. 213; Aptullah Kuran, *Anadolu Medreseleri*, Ankara 1969, s. 11, 96; Ayverdi, *Osmanlı Mi'mârîsi II*, s. 201, 205, 379, 530; a.mlf., *Osmanlı Mi'mârîsi IV*, s. 860; Cevdet Çulpan, *Türk Taş Köprüleri*, Ankara 1975, s. 62; Doğan Kuban, *Anadolu Türk Mimarîsinin Kaynak ve Sorunları*, İstanbul 1975, s. 57-100; a.mlf., "Anadolu-Türk Şehri Tarihi Gelişmesi, Sosyal ve Fiziki Özellikleri Üzerinde Bazı Gelişmeler", *VD*, VII (1968), s. 53-75; Gönül Cantay, "Zileli Emin Usta'nın Bilinmeyen İki Eseri", *Bedrettin Cömert'e Armağan*, Ankara 1980, s. 497-507; a.mlf., *Anadolu Selçuklu ve Osmanlı Darüşşifaları*, Ankara 1992, s. 61; Yüksel, *Osmanlı Mi'mârîsi V*, s. 380; Mustafa Bilge, *İlk Osmanlı Medreseleri*, İstanbul 1984, s. 196; Mustafa Cezar, *Tipik Yapılarıyla Osmanlı Şehirciliğinde Çarşı ve Klasik Dönem İmar Sistemi*, İstanbul 1985, s. 282-283; Orhan Cezmi Tuncer, *Anadolu Kümbetleri: I Selçuklu Dönemi*, Ankara 1986, s. 193-198, 246-251; Semra Ögel, "Ortaçağ Çerçevesinde Anadolu Selçuklu Sanatı", *Malazgirt Armağanı*, Ankara 1987, s. 131-138; Nazif Öztürk, "Selçuklu-Osmanlı Ulaşım Sisteminde ve Ticaretinde Tokat'ın Yeri", *Türk Tarihinde ve Türk Kültüründe Tokat Sempozyumu: 2-6 Temmuz 1986* (haz. S. Hayri Bolay v.dğr.), Ankara 1987, s. 71-80; Beyhan Karamağaralı, "Şeyh Meknûn Türbesindeki Sgrafittolar", a.e., s. 419-426; Sedat Emir, *Erken Osmanlı Mimarlığında Çok İşlevli Yapılar: Kentsel Kolonizasyon Yapıları Olarak Zâviyeler*, İstanbul 1994, I; Işın Aksulu, "Tokat Deveci Hanı", 9. Milletlerarası Türk Sanatları Kongresi: Bildiriler, Ankara 1995, s. 65-78; Semavi Eyice, "İlk Osmanlı Devrinin Dinî, İçtimâî Bir Müessesesi: Zâviyeler ve Zâviyeli Camiler", *İFM*, XXIII/1-2 (1963), s. 1-80; Oluş Arık, "Erken Devir Anadolu Türk Mimarîsinde Türbe Biçimleri", *Anadolu: Anatolia*, XI, Ankara 1969, s. 51, 142, 144; Tanju Cantay, "Bir Kuzey-Batı Anadolu Gezisinin Notları", *STY*, VII (1976-77), s. 21-40.

NURİ SEÇGİN

Bugünkü Tokat. Osmanlı Devleti'nin son zamanlarında Sivas vilâyetine bağlı bir sancak merkezi, Mondros Mütarekesi döneminde (1918-1920) bağımsız bir mutasarrıflık merkezi olan Tokat şehri Cumhuriyet

yet devrine il merkezi halinde girmişti. Fakat bu il merkezi, Selçuklu ve Osmanlı dönemindeki büyük ticarî önemini kaybetmiş küçük bir şehir durumundaydı. Cumhuriyet devrinin ilk nüfus sayımında (1927) şehirde 20.430 nüfus kaydedilmişti. Orta Karadeniz kıyılarını İç ve Doğu Anadolu'nun önemli merkezlerine bağlayan yolla batı-doğu istikametinde önemli ticaret yolunun kesişme noktasında yer alan ve geçmişteki ticaret şehri olma özelliğini bu coğrafi konumundan alan Tokat asıl gelişmesini Cumhuriyet döneminde kazandı. Bu gelişme 1950 yılına kadar yavaş bir şekilde seyretti ve nüfusu 1950 yılına kadar arada bazı düşüşler göstererek (1945 sayımında olduğu gibi) hemen hemen aynı seviyede kaldı: 1935 sayımında 21.260, 1940'ta 21.447, 1945'te 20.078, 1950'de 21.660. 1950 yılına kadar küçük bir Anadolu şehri durumunda olan ve sadece 400 hektarlık bir alanı kaplayan Tokat alan üzerinde de fazla yaygınlaşmamıştı. Bu alan içinde elli bir mahalleye dağılmış vaziyette 3900 eve sahipti (*Belediye Yıllığı*, III, 558). Tokat'ın eski mahalleleri, şehrin batısında 750 m. yükseklikteki Hisar tepesinde bulunan tarihî kalenin (Dokeia Kalesi) doğu ve güney eteklerinde yarım ay şeklinde uzanıyor, dar sokaklı ve eğimli olan bu kesimden (Câmi-i Kebîr mahallesi) başlayan şehir ortasındaki Cumhuriyet Meydanı'na kadar iniyor, bu meydanın yakınından geçen ve şehre girmeden önce yukarı kesimindeki adı Kızıliniş deresi olan Behzat deresinin (güney-kuzey doğrultusunda akan bu dere, o dönemdeki küçük şehrin 4,5 km. kuzeyinden geçen, fakat günümüzde kuzeye doğru büyüyen şehrin içinde kalan Yeşilirmak'a karışır) sağ yakasına da (doğu kıyısı) geçiyor, derenin bu yakasındaki Gılgı dağ eteklerindeki mahallelerle (Tabakhane mahallesi gibi) devam ediyordu. Behzat deresinin akış istikametinde dar bir vadi içinde güney-kuzey doğrultusunda uzanan şehir güneyde gevşek dokulu bir mahalle olan Devegörmüş mahallesinden başlıyor, kuzeyde en fazla o dönemdeki ortaokul (günümüzde Gazi Osman Paşa Lisesi) civarına kadar uzanıyordu. Bundan daha kuzeydeki alanlarda stadyum, eski meteoroloji binası, vali konağı gibi (sonraki dönemlerde bir süre çocuk yuvası olarak kullanılan bina) kamuya ait birkaç bina arasında sonraki yıllarda dolacak olan boşluklar bırakmak suretiyle Yeşilirmak (bu kesimde halkın verdiği isimle Tozanlı çayı) üzerindeki tarihî köprüye doğru uzanıyordu; fakat henüz Yeşilirmak'ın kuzeyine geçmiyordu.

Tokat'ta Madımaklar Evi'nin iç süslemesinden bir detay

Şehir alanının ve nüfusun 1950 yılına kadar sınırlı kalmasının sebepleri arasında I. ve II. Dünya savaşlarının diğer Anadolu şehirlerinde de görülen olumsuz etkilerinden söz edilebilir. Fakat bu, ekonomik anlamda kendini gösteren ve şehrin gelişmesini frenleyen dolaylı etkidir. Söz konusu dönemde Tokat'ın gelişmesini engelleyen asıl önemli sebepler şehrin mâruz kaldığı doğal afetlerdir. Bunlar arasında 1919 yılındaki yangın, bir dönem Tokat'la âdetâ özdeşleşmiş olan sel felâketleri (1943, 1946, 1949 ve 1952) ve şehri geniş ölçüde etkileyen deprem felâketleri sayılabilir. Tokat, deprem zararlarının en büyüğünü 26-27 Aralık 1939 gecesi vuku bulan Erzincan depreminde gördü. Bu depremde harap olan çok sayıda evle birlikte şehrin önemli binalarından halkevi, Ziraat Bankası, şehrin tek sineması tamamen yıkıldı; belediye binası hasar gördü, önemli tarihî eserlerden Ali Paşa ve Meydan (Hatuniye) camilerinin birer kubbesi çöktü. Depremin yaraları henüz sarılma-mışken 1943 yılının Kasım ayında meydana gelen Erbaa depremi Tokat'ta da hasarlar meydana getirdi ve Meydan Camii'ni 1953 yılına kadar ibadete kapalı kalacak durumda bıraktı (Yavi, s. 73). Cumhuriyet'in başlarındaki dönemde Anadolu şehirlerinin gelişmesinde büyük payı olan demiryolu şebekesinin Sivas-Samsun hattının Tokat şehrine uğramayıp 45 km. uzaklıktaki Turhal'dan geçmesi de Tokat şehrinin gelişmesini engelleyen faktörler arasında sayılabilir. Türkiye'nin 1950'den sonraki ulaşım politikalarında karayolu ulaşımına ağırlık verilmesi, bu arada Tokat'tan geçen Samsun-Sivas karayolunun iyi bir düzeye ulaştırılması Tokat'ın gelişme hızını arttırmasına vesile oldu. İlk defa 1955 sayımında 25.000'i aşan nüfusu (26.661) 1960 yılında 30.000'i de aştı (32.654). Bu gelişmeler sırasında şehrin ana ekseninde bir değişiklik meydana geldi. Geçmiş yüzyıllarda şehrin en önemli eksen (prestij eksen) batı-doğu doğrultulu Sulusokak iken sonradan güney-kuzey doğrultulu eksen Tokat'ın prestij eksen durumuna geçti. Bu da güney-kuzey doğrultulu ana caddede 1960'lı yılların başına kadar kabaca güney-kuzey doğrultulu olan, fakat aslında kavisli bir şekilde Saathane Meydanı ile Gökmedrese'nin yakınına kadar uzanan Behzat caddesiyle temsil ediliyordu. 1960'lı yılların başında açılan Gaziosmanpaşa Bulvarı devreye girdi ve 1967'de yapılan şehrin yeni imar planına göre şehri güney-kuzey doğrultusunda kesen ana ek-

sen çevresindeki yoğunlaşma arttı. Bu şekilde prestij ekseninin güney-kuzey doğrultulu eksenlere kayması (önceleri Behzat caddesi, şimdi Gaziosmanpaşa Bulvarı), yani prestij ekseninin yön değiştirmiş olması Türkiye şehirlerinde sadece Tokat'ta görülen bir durumdur. Zira şehirlerin prestij eksenleri geçmişteki doğrultularını günümüzde de korumaktadır.

Güney-kuzey doğrultusunda büyüme-ye devam eden Tokat şehri 1970'li yıllara gelindiğinde Yeşilirmak kıyısına dayandı ve eski doku ile Yeşilirmak arasında seyrek bir şekilde yayılan kamu binalarının arası doldu. Nüfusu 1970'te 40.000'i aştı (44.110) ve 1975 sayımında 50.000'e yaklaştı (48.598). Yüksekse olan mahalleleri 700-710 m. rakımında olan şehrin en alçak kesimleri 600 metrenin altına indi. Kuzeye doğru genişleme, 1970'li yılların sonundan itibaren başlayan ve 1980'li yıllarda hızlanan bir ivmeyle Yeşilirmak'ın kuzey yakasına da sıçradı ve bu kesimde Altyüzeyler adlı modern bir semtle başka mahalleler kuruldu. Aslında 1948'de yapılan şehrin ikinci imar planında Yeşilirmak'ın karşı yakasının (sağ kıyısı) yerleşime açılması öngörülmüştü. Ancak 1949'daki sel baskını bu kesimdeki yerleşmeyi 1980'li yıllara kadar erteledi. 1980'de nüfusu 60.000'i aşan Tokat şehri 1990'da 80.000 nüfusu (83.059), 2000'de ise 100.000 nüfusu geçti (113.100). 2010 yılında yapılan nüfus sayımına göre şehrin nüfusu 140.000'e yaklaştı (136.595). Günümüzde Tokat önemli bir ticaret şehri olduğu gibi sigara, çimento, tekstil, meyve ve suyu, süt, yem, tuğla, plastik, lastik, şarap sanayii gibi çeşitli sanayi kollarını barındıran bir şehirdir. Ayrıca şehirde ve çevresindeki çeşitli tarihî eserleri, restore edilmiş hanları ve konakları, geleneksel el sanatı ürünlerini (bakır, yazma gibi) görmeye gelenlerin tercih ettiği bir turizm merkezi olarak önem kazanmaya devam etmektedir. 1992'de kurulan Gaziosmanpaşa Üniversitesi Tokat'a yeni bir canlılık kazandı.

Tokat şehrinin merkez olduğu Tokat ili Sivas, Yozgat, Amasya, Samsun ve Ordu illeriyle çevrilmiştir. Merkez ilçeden başka Almus, Artova, Başçiftlik, Erbaa, Niksar, Pazar, Reşadiye, Sulusaray, Turhal, Yeşilyurt ve Zile adlı on bir ilçeye ayrılır. 9958 km² genişliğindeki Tokat ilinin sınırları içinde 2010 yılı sayımına göre 617.802 kişi yaşıyordu, nüfus yoğunluğu ise altmış iki idi. Diyanet İşleri Başkanlığı'na ait 2007 yılı istatistiklerine göre Tokat'ta il ve ilçe merkezlerinde 309, kasabalarda 158 ve köylerde 641 olmak üzere toplam 1108 ca-

mi bulunmaktadır. İl merkezindeki cami sayısı 98'dir.

BİBLİYOGRAFYA :

Ferit Acunsal, *Gerçeklerin Diliyle Tokat*, İstanbul 1947; *Belediyeler Yıllığı*, Ankara 1950, III, 557-568; Erdoğan Tamer – Sadrettin Müftüoğlu, *Altın Yıllarda Tokat*, Ankara 1986; Ersal Yavi, *Tokat*, İstanbul 1986, s. 73; Sargon Erdem, "Tokat Kelimesi Üzerine Düşünceler", *Türk Tarihinde ve Türk Kültüründe Tokat Sempozyumu: 2-6 Temmuz 1986* (haz. S. Hayri Bolay v.dğr.), Ankara 1987, s. 11-16; Çiğdem Ünal, *Şehir Coğrafyası Açısından Tokat*, Erzurum 2005; Hüsamettin Peker, "Tokat ve Amasya Çevresinde Su ve Orman Münasebetleri ve Bunlara Göre Alınması Lazım Gelen Tedbirler", *İÜ Orman Fakültesi Dergisi*, seri B: VI/1, İstanbul 1956, s. 80-93; "Tokat", *İA*, XII/1, s. 400-401; Metin Tuncel, "Yeşilirmak", a.e., XIII, 400-401; Marcel Bazin, "Tokat", *Et*² (Fr.), X, 600-601.

METİN TUNCEL

TOKAT MEVLEVÎHÂNESİ

Tokat'ta
XVIII. yüzyılda kurulan
Mevlevî tekkesi.

Menâkıbü'l-‘ârifin'de anlatıldığına göre Selçuklu Veziri Muinüddin Süleyman Per-vâne, Konya'da iken intisap ettiği Fahred-dîn-i İrâkî'yi Tokat'a davet etmiş ve burada kendisi için bir hankah yaptırmıştı. XIV. yüzyılda da Sultan Veled ve Ulu Ârif Çelebi tarafından Tokat'a halifeler gönderilmiştir. Bu tarihlerden itibaren Tokat'ta Mevlevîlik yaygınlaştığı ve birkaç mevlevîhâne inşa edildiği halde günümüze yalnız XVIII. yüzyılda kurulan, Tokat merkez Soğukpınar mahallesinde Bey sokağı ile Eski Hükümet ve Beyhamam sokakları arasında bulunan mevlevîhâne ulaşmıştır. II. Mehmed dönemi başlarında tutulmuş olan 859 (1455) tarihli *Tahrir Defteri*'nden Tokat'ta bir hankâh-ı Mevlevî ve otuz iki hâne-lik Mevlevîhâne mahallisi bulunduğu öğrenilmekte, fakat 1472'de Uzun Hasan'ın Tokat üzerine gönderdiği ordunun âni hücumuyla şehrin baştan başa tahrip edilmesi yüzünden 890 (1485) tarihli tahrirde Mevlevîhâne mahallesinin sekiz hâne-ye düştüğü ve 925'teki (1519) "Mahalle-i Hoca İbrâhim nâm-ı diğer Mevlevîhâne" kaydından Mevlevîhâne mahallesinin isminin değiştirildiği anlaşılmaktadır. Nitekim Tokat merkez kazasına ait 984 (1576) tarihli vakıf kayıtları arasında mevlevîhâne-ye rastlanmamaktadır.

1066'da (1656) Tokat'tan geçen Evliya Çelebi, usta neyzenler eşliğinde haftada iki gün âyin yapılan Tokat Mevlevîhânesi'nden Beşiktaş Mevlevîhânesi derecesinde gelişmiş önemli bir Mevlevî tekkesi diye